

Chia tay và quay lại

(truyenngan.com.vn) “Xin lỗi, chịu đựng không phải nghề của tớ. Chia tay đi. Ok?” - “Không phải lắm chuyện, bây giờ định thế nào?” - “Không đùa đâu. Chia tay. Đừng tưởng chỉ có mình mới tự trọng, chỉ có mình mới xứng đáng để người khác phải lụy như thế.”

Nó. Huấn. 17 tuổi. Thấp, nếu không muốn nói là lùn tịt. Mắt 1 mí. Mũi tẹt. Thể thao ổn, thực tế thì môn gì cũng biết và dừng ở mức tạm được. Cái vị trí trong trường Chuyên, chỉ của tỉnh lẻ miền Trung nhưng nổi tiếng cả nước, cho nó bước đi trước bao cặp mắt thèm muốn của người khác.

Nó lưng thường lết đôi dép có quai cũng bằng không quai bước qua cổng trường. Hết tung tăng, nhảy nhót, rồi lại quay gót bước giật lùi, ngẩng đầu vênh vênh, vui vẻ cười đùa.

1 thế giới khác với Huấn, là Hương – 1 cô bé khá nhỏ nhắn, cũng tung tăng, vô tư, cũng thoải mái cười đùa nhưng thực tế là cực kì sắc sảo, cá tính. Hương khá xinh trong mắt mọi người, chỉ mỗi Huấn là ngay cả đến bây giờ cũng chẳng chịu thấy, nó chỉ ấn tượng trước cái nguýt sắc như dao cạo và nụ cười hồn nhiên tỏa nắng của cô bé.

Học cùng trường nhưng cả năm lớp 10 cả 2 không ai biết mặt ai, cho dù đều bùng tiết thường xuyên chỉ để lang thang trên sân trường. Nhưng rồi thì 1 ngày đẹp trời, chính xác là có hơi âm u, duyên số cũng kéo 2 cái thế giới xa lạ ấy đến với nhau bằng 1 điểm chung. Thể thao.

Lớp của Hương và Huấn giao hữu bóng chuyền nữ. Hương nổi bật nhất trên sân, cả vì bóng chuyền và cả nụ cười hồn nhiên luôn sẵn sàng nở trên môi. Còn Huấn, vẫn cái thói quen của nó, đứng xem và chỉ chờ cơ hội là lại chêm 1 câu pha trò, cái thứ vẫn làm cho nó lảm bẻ và cũng không ít người cảm thấy khó ưa.

Ngay thời điểm ấy, nó vẫn chưa hề có chút ấn tượng nào về Hương. Có chăng cũng chỉ là “mình nói mà cái đứa lảm lòi kia dám nguýt. Đã kêu lại còn điêu”. Vài ngày sau, nó đang ngồi ghế đá cười đùa với đứa bạn thì Hương, lại bắt chuyện và xin facebook.

Khá bất ngờ với Huấn. Ngay lập tức, cái hành động nhỏ ấy làm nó bắt đầu để ý đến cô bạn khác lớp. Gì chứ facebook là nghề của Huấn, nó add face Hương rồi inbox chém gió, và nó thần thờ nhận ra lâu lắm rồi mới bị chặn hòng, 1 cách quá dễ dàng. Hương – sắc sảo hơn bất cứ đứa con gái nào nó gặp trước đó.

Nó thích Hương. Chỉ là thích theo đúng kiểu tình cảm tuổi học trò. Bình thường mồm mép như máy nhưng để xin số điện thoại con bé nó “thích” lại khó không tả nổi. Chưa kịp tính kế thì bỗng nhiên Hương xin số nó. Chẳng biết là phúc hay họa nhưng nó cứ cười cái đã, tùm tùm cả đêm không ngủ được, thần thờ cả ngày hôm sau đi học chẳng khác gì bùng tiết.

Rồi sau đó là chuỗi ngày nhắn tin và nhận tin. Với cái tính ăn nói không biết chừng mực của nó thì bị cô bé nhạy cảm như Hương giận là chuyện tất yếu. Ngày sinh nhật cũng là cái ngày mà đội bóng chuyên lớp Hương bị loại. Vài ngày sau, Huấn nhắn tin với cái giọng điệu đùa cợt quen thuộc: “Lớp cậu khi nào đánh tiếp?”

5 phút... 10 phút... 1 tiếng sau.. Huấn vừa học vừa nơm nớp ngóng điện thoại, chờ 1 tiếng “bíp” báo SMS nhưng vẫn chỉ là im lặng. Nó cũng không vô tư đến mức không nhận ra Hương đang bực. Nó nhắn tin xin lỗi, chịu để Hương nguýt qua SMS 1 lúc rồi cũng nguôi. Lại nhắn tin vui vẻ như bạn bè bình thường... .

2h30 sáng... 2 đứa chính thức là 1 đôi. Một cách rất bất ngờ, tự nhiên đến không thể hiểu nổi. Thậm chí nếu có ai hỏi đứa nào ngỏ lời đầu tiên thì chắc hẳn cả 2 chỉ biết lắc đầu “không biết”

Người ta nói “Cái gì đến dễ dàng, thì cũng nhanh chóng biến mất”. Đúng với ai thì không biết, chứ với 2 cái đứa cá biệt này, đáng vứt đi. Tất nhiên 2 cá tính kiểu này một khi đến với nhau thì giận dỗi là chuyện thường xuyên. Huấn, tuy cá tính, nhưng không “dám” mạnh bằng Hương, nó tâm niệm con trai phải nhẫn nhịn. Mà cũng đúng thôi, chỉ nó mới suốt ngày mắc lỗi để Hương phải giận. Nhiều đến mức không thể nhớ nổi.

Chỉ nhớ lần đầu tiên bị giận, và cũng lần đầu tiên nó làm Hương khóc. La do cái thói vung tay quá trán vẫn cứ hại Huấn. “Mày tán con bé kia nhanh thế à. Cũng xinh đấy.” - “Tao có thêm tán đâu. Chính nó xin facebook rồi xin số

điện thoại tao cơ mà.” Khổ một nỗi, tối đó Hương nhắn tin làm quen đứa bạn thân ấy của Huấn, chỉ để mục đích là để quản lí hơn. Và thằng bạn ấy vô tư kể lại chuyện mà Huấn nói lúc chiều.

Hương - với lòng kiêu hãnh và cả cá tính của mình, cảm thấy bị xúc phạm. Cô bé khóc. Buồn. Thất vọng. Nhắn tin cho Huấn. Vẫn cái kiểu nhắn tin khiến cho người khác suy ngẫm đau hết cả đầu mới đoán ra ý của cô bé. “Lúc chiều đi chơi với Hoàng à? Vui không?” - “Thì chỉ PES chém gió như bình thường. Sao tự nhiên hỏi lạ thế?” - “Nghe bảo vui lắm cơ mà. Hotboy. Con gái xếp hàng tán cơ mà.” - “Cũng bình thường. Đùa nó thôi. Giận à.” - “Ta... chia tay đi. Thất vọng lắm rồi. Lâu lắm mới khóc vì con trai. Nhiều đứa tôn trọng tớ hơn cậu nhiều. Ok?”

Lại xin lỗi, lại giải thích hứa hẹn, mất cả đêm và Huấn thuyết phục được cô bé bướng bỉnh kia chịu nguôi ngoai.

Sáng hôm sau mọi thứ lại trở về như bình thường. 2 đứa vẫn bên nhau đến trường. Cười đùa, như tối qua là 1 giấc mơ.

Đó là thời gian đầu.

Còn dần dần, giận dỗi trở thành thói quen. Người giận và người năn nỉ vẫn chẳng bao giờ thềm đổi chỗ. Mặc nhiên như đó là trách nhiệm của mình. Không giận vài tuần, là Hương lại lên facebook: “Cuộc sống êm đềm đến mức buồn chán”. May mà Huấn, chẳng khi nào chịu để Hương “buồn chán” quá lâu. Vài ngày không mắc lỗi có lẽ nó cũng ngứa ngáy tay chân.

Hơn nữa, Hương sắc sảo, tinh ranh quá mức cần thiết. Cứ 10 lần Huấn nói dối, thì 9 lần Hương đánh phủ đầu và phát hiện ra, lần duy nhất Hương không nghi ngờ, thì y như rằng có “tai mắt” mách cho cô bé. Mà Huấn, nói dối cũng có cái mục đích tế nhị của nó.

Chả là nghiện Pes. Trước khi yêu Hương, nó phải trốn bố mẹ đi chơi, bây giờ, Hương không cấm nhưng hạn chế tối đa để nó tập trung học. Nó tự ví mình với nhân dân ta thời Pháp thuộc, tức là “1 cổ 2 tròng nô lệ”. Cũng vì thế cứ lâu lâu lại phải trốn người yêu đi chơi điện tử. Nghĩ lại, cũng khổ thân.

Rồi thì như quy luật tất yếu của lịch sử. Có áp bức sẽ có đấu tranh. Hương dần dần thường xuyên giận dỗi vô cớ, đúng phong cách của con gái. Và 6 tháng sau, Huấn, trong 1 lần bị Hương giận không cần nguyên nhân, bực mình, lòng tự trọng không phải là nhỏ của nó kìm nén bấy lâu nay giờ lại nổi lên.

Lần đầu nó dám vặc lại Hương. “Xin lỗi, chịu đựng không phải nghề của tớ. Chia tay đi. Ok?” - “Không phải lắm chuyện, bây giờ định thế nào?” - “Không đùa đâu. Chia tay. Đừng tưởng chỉ có mình mới tự trọng, chỉ có mình mới xứng đáng để người khác phải lụy như thế.” - “Haha. Hôm nay say à. Bắt đầu nói lung tung. Cho nói lại.”

Huấn im lặng.

5 phút, 10 phút... “Làm sao đấy. Đừng nói là biết giận đấy nhá. Con trai mà thế à.”

Lần đầu tiên 2 đứa đổi chỗ. Lần này Huấn là đứa giận. Cũng không hẳn là giận. Nó khùng. Nó quyết tâm chia tay cho bằng được.

Còn Hương. Lần đầu tiên trong đời, nó hạ mình trước 1 thằng con trai. Lúc mới yêu, nó còn khẳng định với Huấn 2 điều ” 1 là không bao giờ xin lỗi, chia tay thì thôi. 2 là sẽ chẳng bao giờ biết ghen là gì.” Nhưng giờ nó nhanh chóng xóa đi 2 cái phương châm kiêu hãnh ấy. Cũng chỉ vì nó quá yêu.

Biết thế, nhưng Huấn một khi đã kiên chế đến giới hạn, không dễ gì nguôi ngoai.

Ngay trong đêm ấy, ướt đầm nước mắt, Hương làm cho Huấn một chiếc ghế bành, handmade, bằng que kem. Coi như món quà cuối cùng. Kèm theo một bức thư xin lỗi và năn nỉ Huấn cho một cơ hội để thay đổi.

Sáng ra khỏi nhà. Huấn bị Hương chặn lại: “Có quà này, lỗi làm từ trước, có chia tay thì cũng cầm lấy làm kỉ niệm.” - “Cặp đây, để vào đây rồi để tớ đi học kéo muộn.”

Huấn hờ hững quay mặt đập vội đi, không muốn nhìn nhưng ánh mắt nó vẫn kịp liếc qua đôi mắt sắc sảo của Hương, đỏ lên vì khóc và mất ngủ. Mắt nó

cũng lại cay cay. Đến lớp. Nó vội vàng mở cặp bóc quà, đọc thư. Nó xuôi hẳn, nhưng vẫn chưa thực sự muốn quay lại với Hương. Nó vẫn quá yêu Hương, thương Hương, nhưng nó lại ích kỉ thương bản thân nó.

Rồi nó nghĩ “Đến đâu thì đến. Mặc cho ông trời quyết định” Cầm máy nhắn tin. “Ê. Cho 1 cơ hội đây. Tung đồng xu. Ok?”

Vẫn như thường lệ, chơi trò gì với Huấn, Hương đều thắng. Hương nhảy như nhật được tiền, cười như hét ngay giữa cầu thang đông người. Còn Huấn, cúi gằm mặt, giả vờ thất thế quay gót về lớp. Nó cúi mặt, thực tế là để giấu cái nụ cười đang nở trên môi.

Nói là quay lại nhưng một tuần sau Huấn mới chịu nhắn tin cho Hương. Một tuần sau nữa, 2 đứa mới lại như xưa. Hương đã cho nó thấy, thế nào là “bát nước hắt đi vẫn lấy lại được”. Hai đứa chẳng thể yêu nhau hơn trước. Vì đơn giản, khi nào cũng như khi nào, hai con tim cháy bỏng từng ngày, từng giờ, nồng nàn, say mê. Cũng vì thế nên chẳng biết khi nào yêu hơn khi nào, cũng chẳng thể kết luận ai yêu ai hơn. Hai đứa cũng cãi nhau mấy ngày rồi đưa ra kết luận “yêu bằng nhau”.

Hương nhảy đẹp. Cứ trước mỗi lần lên sân khấu, nó lại kéo bằng được Huấn lại nói chuyện. Nội dung vẫn cứ là: “Trang điểm này, xinh không?” - “Không.” - “Thật không?” - “Không =))”...

Huấn giỏi đá cầu. Cứ sau mỗi lần chiến thắng, nó chưa kịp hét lên tự hào thì cái đứa nhảy lên làm loạn đầu tiên sẽ vẫn luôn là Hương. Đứa nào dám thắng Huấn, Hương lại nguýt cho cái thì đêm về cũng khó ngủ.

Lên lớp 12, Hai đứa đã biết nhắc nhở nhau học hành tử tế, nhưng vẫn dành thời gian cho nhau, thường xuyên không biết chán. Vẫn giận dỗi thường xuyên. Lúc nhẹ thì dỗi dành vài câu, có nặng hơn một tí thì Huấn lôi cái trò “khổ nhục kế” của nó ra soạn đi soạn lại.

Ví dụ nếu giận đúng lúc sắp mưa nó đến đứng gần nhà Hương, nhắn tin: “Hết giận thì về. Không thì đứng đây đến sáng mai.”

Kết quả thì lúc nào cũng như lúc nào. Hương chả giận lâu được.

Cũng đôi lần, một trong hai đứa dở chứng đòi chia tay. Nếu là Hương thì Huấn năn nỉ, nếu là Huấn thì ngược lại. Gì chứ mấy bài năn nỉ của hai đứa xứng đáng đứng trên Binh pháp Tôn Tử một bậc. Rồi thì cả hai đứa đều đậu Đại Học. Thậm chí là điểm cao, vào hai trường đại học thuộc hàng lớn nhất Hà Nội. Huấn còn được đi dự hội nghị khen thưởng của Tỉnh.

Tiệc là trước cái ngày nhận thưởng khoảng vài tuần, Huấn đòi chia tay Hương.

Nó bỗng dưng thấy chán, nó muốn tự do, nó không thích Hương vẫn thích chửi đời chửi người qua facebook mỗi khi nó bức. Yêu không lí do, nhưng muốn chia tay, nó mượn đủ mọi thứ.

Hương vẫn không thể hiểu nổi tại sao mọi thứ tối sầm với cô bé. Chưa kịp vui niềm vui đỗ Đại học, Hương lại chìm trong đau khổ và nước mắt. Khóc. Tuyệt vọng. Chỉ biết tìm mấy đứa bạn thân, gục đầu nức nở. Hương không dám nghĩ cuộc sống của mình không Huấn sẽ như thế nào. Đêm khóc, sáng dậy bắt đầu xót xa, trở thành công việc thường ngày của Hương.

Còn Huấn. Vẫn khóc, tiếc cho quá khứ, thương cho Hương, nhưng không hiểu sao nó mất hết cảm xúc. Nó cũng nhanh chóng quên đi, lại vui vẻ cười đùa. Nó tin nó hết yêu Hương. Nó cũng tự biết, nó tệ như thế nào. Hương nhắn tin nó không trả lời, nó sợ nó mềm lòng.

Gần một năm rưỡi, bên nó động viên học hành là Hương, quan tâm nó là Hương, giúp đỡ nó là Hương, yêu thương nó là Hương, hi sinh vì nó cũng lại là Hương. Và đến khi nó nhận thưởng, người tui thân là Hương, người một mình ở nhà xem tivi là Hương, người cười tự hào, khốn nạn thay, là nó. Hương vẫn nhắn tin chúc mừng. -“Chờ cả buổi mới thấy đọc đến tên. Hồi hộp thật. Áo đẹp, cơ mà quần mua ở đâu mà nhìn không chấp nhận được.”

Huấn vẫn không trả lời.

Huấn đọc được tin nhắn Hương nhắn tin với đứa em khóa dưới. Nó lại khóe mắt cay cay: “Có lẽ chồng chị sau này, chị cũng không thể yêu như yêu anh Huấn”. Nó không ngủ một đêm. Sáng hôm sau, soạn tin nhắn: “Chúng ta quay lại đi”.

Một đêm suy nghĩ để soạn tin nhắn, và một giây phân vân, nó lại không thể ấn gửi và ném điện thoại ra xa khỏi tầm tay.

Nó ra Hà Nội bắt đầu cuộc sống xa nhà. Phòng nó có ban công với chậu hoa trà. Những ngày đầu cô đơn lạnh lẽo nơi đất khách, nó ra ban công, nhớ Hương. Nó lại soạn tin nhắn. Lại thêm một lần nữa, có một cái gì đấy mơ hồ, ngăn nó không ấn gửi, ngăn nó tìm về yêu thương.

Rồi. Một cô gái Bắc, nhẹ nhàng, đi qua đời nó, kéo nó ra với những suy nghĩ vẫn vơ về Hương. Nó thiếu thốn tình cảm, và nhanh chóng đến với người đó. Bình yên, ngọt ngào, nó lại tưởng nó đã quên Hương.

Chưa được 1 tháng, cuộc sống của nó vẫn đang êm đềm trôi, vẫn khá hạnh phúc với người yêu mới, thì nó bắt gặp trên facebook ảnh đứa bạn thân công Hương, Hương đau chân. Nó ghen, chính nó cũng không hiểu nổi, nó lại nhớ Hương. Trong đầu nó nhanh chóng thay đổi 180 độ. Nó từ chối đi chơi với người yêu. Đầu nó nhanh chóng đánh bật người yêu.

Nó đứng trước hai con đường. Một là tiếp tục cuộc sống êm đềm, cố gắng tốt với người con gái kia. Hai là quyết tâm quay lại với Hương, nó tin Hương vẫn chưa thể quên, nhưng trước mặt nó, sẽ là sóng gió. Nó hỏi ý kiến bạn bè. Nó suy nghĩ mấy đêm không ngủ. Cái tính nó, không thể sống dối trá trái tim, và nó quyết định khốn nạn thêm lần nữa, vứt bỏ tất cả, cả cái lòng tự trọng của nó, để năm lấy một cơ hội về bên Hương.

Huấn lại nhắn tin cho Hương. Lâu lắm rồi. Tối đó cả hai không ngủ. Cả 2 lại khóc. Huấn khóc vì hận mình, vì nhớ Hương. Còn Hương, chỉ có thể khóc vì quá đau.

Hương đã lết qua những ngày chìm trong đêm tối, để tìm lại nụ cười, đang dần dần tạm quên đi quá khứ đau thương. Thì Huấn, lại xen ngang vào cuộc đời nó, làm nó quặn thắt. Chưa thể tìm lại tình yêu khi mà Hương mất hết lòng tin vào nó, chỉ thấy trước mắt là quá khứ, một quá khứ Hương vẫy tay kêu cứu còn Huấn, lạnh lùng, nhẫn mặt, bước đi.

Hương không thể chấp nhận sự quay về muộn màng của Huấn. Nỗi đau đã che mờ đi tình yêu đã dần vơi. Hương nói với Huấn đã yêu người khác. Nhưng mà ai chẳng biết Hương thông minh, khó lường như thế nào. Cũng có

thể đúng vậy, cũng có thể Hương nói thế để Huấn hết hi vọng, quay lại với cuộc sống đang màu hồng của mình.

Huấn chả thèm quan tâm. Cứ cho là Hương yêu người khác, nó sẽ chờ, chờ đến khi nào Hương chia tay để lại có cơ hội. Vợ tương lai của nó, không thể là ai khác. Mất hết lòng tin thì nó sẽ lại mang về cho Hương, nhớ về quá khứ lắm mơ mộng nó cũng sẽ lấy về cho bằng được. Nó sẽ chờ, sẽ chờ cho bằng được.

Huấn suy sụp đi trông thấy. Đã gần 10 ngày từ khi nó xin Hương cho 1 cơ hội quay về và bị từ chối. Nó giở đủ mọi trò của ngày xưa, nó bi quan đến mức tạo ra 3 vết sẹo trên cánh tay, chẳng để làm gì. Nó vẫn hằng ngày nhắn đôi ba tin nhắn hỏi thăm Hương. Hương vẫn vô tình đáp trả. Lâu lâu lại lên facebook cửa thêm nỗi đau cho Huấn bằng những dòng status tình cảm với người yêu, có thể là trong tưởng tượng, hoặc là share link những bài hát mà nghe cái tên Huấn đã muốn khóc, ví dụ... “Xóa tên anh”.

Đã gần 10 ngày Huấn kỉ 1 ngày 10 tiếng ngồi không ngoài ban công, chỉ để....ngắm hoa trà. Hương, vẫn cứ giữ quan điểm, cho rằng Huấn lại chỉ yêu nhất thời, dài lâu vẫn chỉ là ảo tưởng. Hương có cái lí của mình, không thể mạo hiểm để đau thêm lần nữa.

Huấn chẳng thể làm gì khác, chỉ....ngồi cạnh chậu hoa trà ngoài ban công, viết lại chuyện của nó để có thêm dũng khí. Để tiếp tục chờ.

Dù chẳng ai thèm tin. Nhất là Hương.